

Inv. 102099, 102100 $\frac{234}{1905}$ b.

Fille

Nordiska Museet i Stockholm - Sverige.

Fru
fru Concordia Adamina Mönnick
född Ramström
i Utrecht Holland.

Latinaren och Wäktlaren
Kontraktsprosten i Cplauskammus
Fredrik Adam Ramström - 1791 - 1861
Fru prosteman Ulrika Gustafva
Ramström f. Laurent
1798 - 1821. -
Doro mina föräldrar.

Mina Systrar. prostinnan Hedvig Sofia
Ramström - gift Leonardson; och Wallin;
1824 - 1829

Expeditör Johan Fredrik Ramström
bosad med i Norrland Uernöf. 1822 - 1894.
gift med Wendela Sofia Gjähle. -

Sjelf är jag född i Gymnasiehuset
i Strenghar (dåtida bostad för lektor
och prästen i prebende-pastoratet Aspö)
den 28 Mars 1838. gift 1856 Januari -
omgift i Kristiania 18/2 1873. - sedan
1878 basar i Utrecht Halleand, och
När Enka 5 Mars 1904. — —

I den upprifvande tiden af
1700 talets flit, och början af 1800
-talet, var det tidens händelser och ej
privata personers öden och slägtförhål-
landen som i synnerhet lysade
människornas tankar. Men i vår
fama, lunkna tid, som aftast utmär-
ker sig för oblyga fordringar på andra
och bristande sjelfkänneedom och
sjelfkontrollerande aktning, för
sin stämning och plikt i uti sam-
hället. Deras försvagad fosterlandskärlek,
öfvermåttiga lefnadsvanor, som gifva

inkorrekt föredöme - ja! just i denna tid
lysar man ganska mycket, med ~~ett~~ stru-
-derafslägtförhållanden, ö uppsöka familj-
-traditioner, fåkand nästan en tröst i hvad
man har haft och ej hvad man är. -
Ofrivilligt erinrar man sig den ironiska
fanningen af Bondus svar till Baronen.
"Man liknade patatisen, det bästa var
under jorden." -

Endast fragmentariska
uppgifter kan jag lämna om min
Mors Mormor! - som var den första
ägarinnan af en båda armband i
ett, som jag härmed erbjuder till
Gäpna af Nordiska Muset pietets
puet bevaras. - Armbanden äro
ett Indiskt arbete med lås, med gus-
våda stenar. De voro en gåfva af
Kronung Gustaf den tredje, till den
i noveller från hans tid, af den nämnda
frillerika Baktryckar-frun Elsa
(Henrika) Fougt född Mormor.
f: omkring 1750 död i början af 1830. -

Jag tror mig vetta att hennes far var
Holländare, medlem af Ostindiska C^o
ägare eller delägare af Elarps bruk.

Min Mor var öfvertygad om sannheten
af, att hennes Morrens uppgift var
vorklig. 16de Mars 1792, bar fru Elsa
Jougt dessa Armbänd på Maskeradn^o
hvar blä sammetsdräkt i Gustela^o do-
mino. Konungen mötte henne, i synka
de armbändn, tog hennes arm stödde
sig derpå, och gick en 10 minuter vid
hennes sida. - Kort efter hördes
skottet. Ej förrän kl 4, om morgonen
kommo de hem. Alla dörrar och us-
gångar stängdes. Fru Jougt var en af
sin tids äldaste kvinnor, talade
med stor lätthet flera språk och
latin. Dersför gynnade hon min
fars frieri till min Mor och fäst
på sin tidens karakteristiska sätt.

2)

"Vilken skall vi taga Ulla?"

"Kalmström (februarens Enkelbiskopen)

"eller Ramström? Vi tar den februar Du

"• an talar ledig franska och alldeles

"• ypperlig latin."

"• ja: som Mormor bestämmer." - Ulef

• juuret. - - Hon var en erkänd
 skönhet. var en af Stiftarinnorna till
 Amaranter eller Innocence ordn, jag
 tror Amaranter. Helt en presentation
 på latin som trycktes med Englar ö
 urnor och pekor, och som jag lekte
 med som barn; troligen var du äfven
 en af Stiftarinnorna som aflidit. -

• Hennes Mann innehafvare af det
 Kongl. Boktryckeriet, var mycket i
 • England då skatte hon det, och visst
 en 10-12 år som Enka. - Hennes
 ende Son dog vid Riddarhotnuskårens
 brand. Hon utgaf en Tidning som

ofta, ej helt torr, hämtades af
Koningens Löpare. - Hela Stockholms
wittra och eleganta värld umgäffas
i hennes ståtliga och gästfria hem.
En vis polismästare L mått fly ur
landet, och fru Elsa förgt hjälpte honom
med ett ej ringa penningbelopp,
som, hon aldrig återfick; och som ej
var fördeligt nyttigt för hennes
finanser. - Men, med den oförstörbara
Gustavianiska tyornets jeunmod och
alldrig klagande, fastän är och sjuk-
lighet tillstötta. Ja! de voro ett eget
fläkt; kanske lekande lätt sinne, men
älskvärda, jalrika, i ton och umgän-
ordhälliga o trofasta i vänskap, om
också skiftande i kärlek. Men, det bästa
var, att ehuru de visste att det var fr. ets
i lifvet; så hålla de om utaför. Fin
salonger och fin litteratur. I paëric
och epigrammer, tanzerande kanten,
men, ej i grafna becksöms stäflor och

ullstrumpor marscherade in som det
litterära slutet af 1800 talet i ordöbild.
ölska att följa mig ned, ^{och} och bekräfta
mig af detsamma. Stalt äger sitt borgerliga
namn nekade hon att gifva sitt ja! till
en förening emellan hennes sköna
dotter Ulrika (min mor) och en
löjtnant Aminoff, men bortgifte sina
både döttrar, afvansamade Ulrika
och Elsa med två bröder Laurent af
fransk härkomst, basade en på
Svartsjö Slott - en på Marielund nära
vid Mariefred. Deras far kamrer
Laurent var privat Schritair hos
Dr: Lovisa Ulrika, hans syster var
vid Dr: Haf, och blef gift med en
Grefve Sparre af Ropsvik. -

Vid en promenad i vagn i Svartsjö park
så konungen sjelf körde för Ordrning
satt Laurent bak på en lätt vagn
Ena hästen skryggad - kungen föll
emellan hästarna, Laurent vis

och kallblodig, flög af, håll hästarna och
rättade konungen. Till belöning fick
han Svartsjö och Wentholmens Kungs-
gårdar på Långvarigs arende, emot
att betala 12 parmar hö till Kgf. Slott
Maliceu påstad ad. hade Laurent varit
mindre vig; hade belöningen blivit
större. - Kamrer Laurents Son, Koppar-
ter Jean Henri Laurent (min Morfar
var framför All armar en mycket
fraksjuk äkte man och hästkärl - som
byggde en Skenstall för 12 hästar och håll
12 stallpojkar i röth livri' och papa upp
hästarna. Min Mor var gjette i ordningen o
kallades alltid Atalanta o sprang ikapp
med fålingar och kalffvar, hade ärfst
sin farfars vighet o lust för dans. Då
hennes far körde, fick hon följa med,
far bakpå, hoppade af, öppnade grinden
och opp igen, utan att sadren hållt på
hästen. - Min Morfar dog 1805 min
Mor 1808 - då var hon 32 år och e
lemnade 9 barn. - Endast min Mor o

3/ Kapten vid Sörmlands Regementi
 Jean Henri Laurent gift med en fröken
 Marks von Wintenberg blifva gamla.
 En son Bankkamrer Thonsten
 Laurent äfverlefter honom basad
 i Uppsala. -

Son min mor uppfostrats hos sin
 mor, som länge lefde i hennes
 hem, äfvergingo armbanden till
 henne. På mors sjukläger fick min
 systers dem, och efter hennes död
 fändes de till mig af hennes son (är
 som jag tror) Redaktions Sekretarrens
 Aron Wallin i Kalmar eller Malmö.

Genom min äldste Brors Son
 Grafhandlar Aron Ramström
 Gårdstverkarzatan 34 Stockholm
 äfverlämnas i mitt namn, af en
 nämnda bård armband samt en
 silhouette af fru Elsa Jougst och en
 af hennes datter Henrika Laurent, Jougst.
 originalmålningen hos kamrer Th. Laurent

3/ min hennes mor begagnade den som son 1802:17 -

Det kan väl läggas in uti etuiet af
Fastsåttas i locket af Etuiet. —

Jag har nu din önskan att erota
minne af min frillska & vildra
Morrors Mor, bevaras just i
Stockholm, der hon på sin tid, hörde
till Stadens mest representativa
Svenska kvinnor. Egendomligt nog
läg hon vid 16 års ålder (sina föräld-
-orns enkla barn) i likkistan, och
begrafningsgårderna voro komna;
så hennes far såg att hon rörd li-
tet på venstra tillfingret — och be-
grafningen blef en glödfest. —

Debra är egenhändigt
skrifvet. Mars 1905 uttryckt
Kalleand. —

Erkefrou Ad. Morrich Ramström.
